

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XIV

Jak mě táta na začátku šesté třídy zaskočil

Prázdniny mezi pátou a šestou třídou bylo jedno nádherné dobrodružství. Za horka koupání, ráno houbaření v lese, a jakmile se trošičku ochladilo, rozhořela se naplno klukovská válka. Po návratu z prázdnin zase domů jsem si přivezl tři památky. Hned z kraje prázdnin jsem byl zajat dolňáky poprvé a odnesl jsem si namlácený zadek po čtyřech ranách holí, do modra zmalovanou zadnici vším možným a bimbásek i pytlík vyzdobený ornamenty jako velikonoční kraslice, vyvedenými inkoustovou tužkou. Ty rány holí jsem trochu cítil při chůzi po schodech ještě koncem září. Ale opravdovou starost mi dělala ta velikonoční výzdoba bimbáska a pytlíku. Každý den jsem tajně, nejméně dvakrát, různými mýdly mydlil a mydlil a výsledek v podstatě žádný. Při dalších třech zajetích mi bylo vždy zodpovědně zase nařezáno na holou /hůl se použila vždy pouze při první popravě/ a tak obnoveno zabarvení zadku.

Když jsem se vrátil z prázdnin domů, měl jsem ještě výraznou velikonoční výzdobu, pořád jsem cítil ty rány holí a zadnice měla zelenožluté mramorování. Z toho mramorování jsem těžkou hlavu moc neměl, už minulé prázdniny to táta zjistil, a když jsem přiznal klukovské války, žádnou vědu z toho moc nedělal. Ale z té velikonoční výzdoby jsem těžkou hlavu měl.

Poslední dohra přechodu na progresivní výchovu při řešení mých poznámek z počátku května ve čtvrté třídě proběhla po 16 měsících a vůbec mi neudělala radost. Po mém prvním dnu v šesté třídě přišel táta ke mně do pokojíku. Seděl jsem u stolku a opakoval češtinu před slíbeným kontrolním diktátem. Táta si stoupl vedle mě a povídá: dovolíš, prosím tě? Když jsem vstal, sedl si místo mě na židli, posadil si mě na klín, a povídá: Leslí, jsi už velký kluk, šesták, tak se musíme domluvit co dál s poznámkami. Nechápal jsem, tak povídám: ano tatínku?? No dosud jsme počítali poznámky každý týden od pondělí do pátku a tresty byly na pevně dané. A v dalším týdnu se počítalo zase od nuly. Od teď se budou poznámky počítat stejně, tresty zůstávají stejné, ale poznámky se nebudou počítat v týdnu ale v měsíci!! To znamená, že se začíná počítat prvního od nuly a počítají se až do posledního. Nevěřicně jsem se tátovi podíval do očí. Ale v jeho pohledu nebylo stopy po legraci. Proboha, táta to myslí vážně!!!! Zmocnil se mě zmatek. Mlčím. Tak co Leslí, rozuměl jsi?? Ale tatínku, to přece nejde!! To nezvládnou!!!! V hlavě se mi vybavilo loňské září, kdy jsem byl po prázdninách rozjetý jak rychlíková lokomotiva, a tresty po týdnech: 8, 8, 8, a 4!! **Táto**, kdyby to bylo jako

vloni ... /počítám/ ...tak bych dostal teď v září, čtyřikrát po pětadvaceti!!! To přece nevydržím!!! Táta si mě přitáhl ještě víc k sobě, obejmul mě i druhou rukou, své ruce spojil na mém levém boku a měkce povídá: Víím určitě, že svoje chování budeš zvládat!!! Jsi přece už velký kluk. No, a kdybys to občas tak úplně nezvládl, tak nakonec tvému zadku ani těch pětadvacet doopravdy neublíží, ale moc to přispěje k tvému sebeovládání. To potřebuje každý, kdo chce být jednou dospělý! Vzpomněl jsem si na mámu a její nelítostné masakrování mého bezbranného, na doraz vyšpuleného, holého zadku, po celou dobu jejich cholerických záchvatů, a trochu křivě se na tátu usmál. Můj úsměv pochopil jinak, pohladil mě po vlasech a povzbudivě řekl: **Věř si a neboj se, určitě to zvládneš!!!!**

To jsem tátovi tak úplně nevěřil. Je sice pravda, že už po nedobrovolném tréninku z loňských prázdnin, kdy jsem vyinkasoval jako zajatec čtyři obrovské výprasky od kluků a jeden pořádný od táty, za sestřelení sestřenky Dáši, můj zadek ten nový řemen = staré vodítko, snášel už daleko lépe. Ale i tak jsem měl stále obrovský respekt. Jen jsem se už neklepal strachy, že nedokážu poctivě špulit a tak dostanu dvojnásobek fišpankou. Ale dělal jsem maximum proto, aby tresty za poznámky nebyly. No ale kluci jsou po prázdninách rozjetí. A když spolužáci-skauti donesli půlmetrové ruličky papíru přelepené leukoplastí – aby zůstaly srolované, jsem si také jednu pořídil a honili jsme se s tím po třídě i škole a mlátili se tím. Říkali jsme tomu jukajky, podle toho, že se dalo za dveřmi číhat v záloze a pak juknout a bacit protivníka pořádně po hlavě či zadku. Na to, že jsme byli ve škole, to bylo pěkné prodloužení prázdninového skotačení. Čtvrtý den školy jsme s tím začali a šestý už jsem si domů nesl poznámku: Běhá po chodbách a mlátí spolužáky. Mamka ji při kontrole žákaždy samozřejmě hned objevila a tak se to táta dozvěděl, jakmile vstoupil domů do dveří. Podle pokynu jsem se v devět přihlásil – již v naší nové, do půdy vestavěné kuchyni – pro trest. Potom jsem si odložil do trička a ponožek a podal tátovi z věšáku řemen. To prošlo bez problémů, protože jsem si vpředu dole držel své delší tričko stažené co nejniž. Potom jsem seběhl dvě patra, ometl již zaprášenou lavičku, otočil ji kratší stranou ke zdi, zaklekl a opřel se o lokty. Hned jsem si vytáhl pytlík dopředu před stehna a rukojeť pilníku držel připravenou v levé ruce.

Táta dorazil asi na 20 minut. Nechal mě dost roztáhnout /lokty dál od kolen/, ale dával jsem si pozor, abych posunul jen lokty a nemohl tak zahlédnout vyzdobený pytlík. Pak jsem si strčil rukojeť mezi zuby a nalehnutím hrudníku na předloktí naprosto dokonale vyšpulil. Místo první rány ale přiletěla otázka: Tu zmalovanou zadnici máš zase od kluků?? Abych se vyhnul větší diskusi, jsem jen výrazně souhlasně zakýval hlavou a přes rukojeť mezi zuby nahlas zkusil říct ANO. Bylo to spíš takové zahučení, ale táta rozuměl. A pak to přišlo, čtyři švihance. Zleva, zprava, zleva a zprava. V pětiminutových intervalech. Po každé se mi hrozně chtělo vyskočit, běhat po místnosti a rvát, nebo alespoň lézt po zdi, ale mohl jsem tak akorát zrušit vyšpulení a udělat kočičku. Ale sám jsem byl dost překvapený, jak po prázdninách najednou kočička pomáhá a že po těch pěti minutách vůbec nemám problém znovu vyšpulit zadek na doraz. Nejsem si úplně jistý, ale myslím, že jsem neryčel ani nevytl, ale jen polohlasně kvílel. Táta mě vždycky nechával nejméně půl hodiny ještě v kočičce. Ale místo toho asi po 15 minutách nečekaně zavelel: Leslí vstaň a postav se na lavičku. Překvapeně jsem si stoupl –

čelem ke stěně a k tátovi zády. Uslyšel jsem nesouhlasné zabručení: takto ne, vlevo vbok!! Nohy od sebe!! Poslechl jsem a tričko si vpředu zase stáhl dolů. To už se táta usmál a zavelel: Jde se nahoru!! Došli jsme do pokojíku. Táta zvažněl a povídá, tak už přestaň kašpařit a **dělej!!** Tričko dolů!! Lehnou na zem na záda!! Chyť se rukama pod kolena a přitáhni si kolena k ramenům. Sice jsem se před tátou nikdy nestyděl, ale tahle potupná poloha byla snad ještě horší, než když jsme kdysi museli s bratrancem, na dědečkův rozkaz, v hlubokém předklonu, vystrčit naše holé, zmalované zadky na paní správcovou.

Táta si prohlížel moji velikonoční výzdobu dost dlouho a vrtěl hlavou. To sis namaloval sám, nebo to máš taky od kluků?? Naprosto jsem nehodlal tátovi říct pravdu, že moji trýznitele, pro moji co největší potupu, na provedení výzdoby zajistili dvě asi devítileté holky, které to s velkou radostí udělaly. A tak jsem jen řekl, samozřejmě taky od kluků. Táta se ještě zeptal: To je inkoustovou tužkou, že? Ano táto. Leslí, ty oslíku, víš, že je jedovatá?! Proč sis to hned neumyl? Tatínku, celých sedm týdnů, mýdlem, dvakrát denně. A už to dost vybledlo. Dobře. A teď se ani nepohneš, pokud nechceš dvanáct Fišpankou!! **Maminko!!! Pojd' se podívat, co máme za dítě!!!** Maminka vešla za námi: **Proboha! Ty pitomče!! Co tě to napadlo se takhle pomalovat!!! Pojd'!!** Chytila mě za ruku a odtáhla do naší /taky nové/ koupelny. Ponožky dolů, vlez do vany! Ale maminko... **Zmlkni pitomče! Do vany, zády ke stěně, rozkročit a zaklonit??**

A tím začala první večerní půlhodinka, která probíhala potom každodenně, snad celé dva následující měsíce. Horká, silně namydlená, žínka na maminčině ruce, celou půlhodinu dřela pytlík a bimbásek jedenáctiletého kluka. Napřed vadil spíš tlak na kuličky, potom už i drhnutí citlivé kůže. A celou tuto hygienickou proceduru vždy provázel i slovní doprovod: Ty pitomče!! Co tě to napadlo!! Jak to vypadáš!! Co kdyby tě někdo uviděl!! Víš, že je to jedovaté!!! Nekruť se a drž!!! Když jsi se pokreslil, tak si to teď pěkně uživej!!!!

O tři dny později jsem za bojové hry s jukajkou dostal další poznámku a za ni už osm ran. Potom jsem už raději jukajku vyhodil, abych se nedostal znovu do maléru. Kluci ze skautu respektovali, že jsem ze hry vystoupil, ale Lumír ne. Po pár dnech na mě číhal za dveřmi, a když jsem prošel, pokusil se mě bacit po zadku. Koutkem oka jsem ho zahlédl a prudkým úhybným manévrem jsem zachránil zadek, ale rána místo toho zasáhla dost silně pytlík. Skočil jsem po Lumírovi. Byl sice větší, ale nečekal to. Chytil jsem ho do kravaty, strhl na zem pod sebe a celou svoji váhu jsem soustředil do ramene, kterým jsem mu tlačil hlavu do země. Marně se snažil vyprostit. Když bolest povolila, chtěl jsem ho pustit, ale dozor na chodbě zasáhl a oba jsme vyinkasovali po poznámce za rvačku. To byla už v září třetí a tedy za šestnáct!! Další dvě přestávky jsem zaraženě seděl v lavici. Všiml si toho spolužák Staník. Byl to malý skrček a potouchlík, který se do našich klukovských her nikdy nepletl, ale kdykoliv mohl zlomyslně a hlavně beztrestně uškodit, tak to udělal. Začal vyzvídat, a tak jsem se svěřil. Dost přezíravě začal radit. No to musíš vědět jak na tátu. Já, když dostávám na zadek, tak začnu hrozně řvát, že to strašně bolí. Za chvíli maminka začne tátu uklidňovat, ať to dítě nemrzá. A po chvíli mě táta nechá.

začneš zase ryčet tak, jako dnes. Rozumíš? Ano tatínku. LESLÍ, CELOU VĚTOU!! Tatínku, když budu příště chtít, abys pořádně přitlačil na řemen, protože si to zasloužím, nemusím tě o to zvlášť prosit, stačí, když začnu ryčet jako dnes. Dobře Leslí, můžeš už vstát. Dobrou noc tatínku. Dobrou Leslí. Nohy se mi třásly jako po mnohahodinových výprascích od kluků. Na schodech se navíc ozvaly i následky těch čtyř ran holí, co jsem dostal od kluků před víc než dvěma měsíci. V pokojíku jsem padl pusou na postel a v tomtéž okamžiku usnul.

Ráno jsem v zrcadle zhodnotil stav zadku. Ty šlehy, co se nepřekrývaly, byly o dost širší než obvykle a měl jsem dojem, že uprostřed každého je bílý proužek. Přemýšlel jsem, co udělám se Staníkem, ale byl jsem si jistý, že bude žalovat a měl jsem opravdu strach z dalšího trestu. Tak jsem to nechal být. A při všech dalších výprascích se ze všech sil raději snažil jen potichu kňučet. Pro jistotu.